OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.
Rok 2. Warszawa, październik 1928 roku. № 10.

GŁOS Niższych Funkcjonarjuszów i Pracowników Państwowych

Redakcja i Administracja: Warszawa, Nowy-Świat 67. Tel. 149-16.

PRENUMERATA KWARTALNIE — 1 Zł. 50 gr. KONTO CZEKOWE P. K. O. 67-19. Cena N-ru 50 gr.

Z DELEGACJI U PANA PREMJERA D-RA BARTLA.

W związku z coraz silniejszem zdenerwowaniem objawiającem się wśród tysiącznych rzesz niższych pracowników państwowych, wobec potęgującej się z dnia na dzień nędzy w domach pracowniczych, stojącej w całej swej zgrozie przed żywicielami rodzin wobec nadchodzącej zimy, która ma swoje twarde wymagania, zgłosiła się dnia 17 b. m. do pana Premjera prof. Dr. Bartla delegacja Bloku Związków Niższych funkcjonarjuszów państwowych Rzplitej Polskiej i niższych pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów Rzplitej Polskiej. Dnia 18 b. m. przyjął p. Premjer delegację złożoną z prezesa Zw. N. F. P. kol. Wrzesińskiego, wiceprezesa Brzuskiego i Gen. sekretarza Mozgały, ze Zw. N. P. P. T. i T. prezesa Kiszkę i gen. sekretarza Chamskiego.

Delegacja przedstawiła p. Premjerowi materjalne położenie niższych pracowników państwowych, których uposażenie w najniższych grupach płac wymaga gwałtownej poprawy, jeżeli poziom moralności nie ma się załamać, bowiem wysokość obecnego uposażenia nie stoi w żadnym stosunku do rzeczywistych kosztów choćby najskromniejszego utrzymania rodziny. Delegacja uzasadniła na podstawie wielokrotnych przyrzeczeń Rządu konieczność ostatecznej **stałej regulacji** płac opartej na zasadach **automatycznego awansu**, przy uwzględnieniu **minimum egzystencji** samotnego pracownika w najniższej grupie płac.

Strzegąc konsekwentnie stanowiska domagającego się zasadniczego i gruntownego uregulowania poborów służbowych, Zarządy Związków reprezentowanych przez delegacje, stojąc na straży materjalnych interesów rzesz niższych pracowników państwowych, tak dziś zaniedbanych i wytrawionych przez drożyznę, domagali się aby Rząd przyszedł z doraźną pomocą pracownikom państwowym w okresie przedzimowym, przez wypłatę zasiłku w wysokości jednomiesięcznych poborów, tytułem wyrównania niewypłaconego dodatku mieszkaniowego.

Delegacja domagała się podwyższenia zasiłku procentowego do miesięcznego uposażenia z 15% na 25% dowodząc na podstawie cyfr, że obecny system płac jest ze względów społecznych niesprawiedliwy, a ze względów skarbowych niecelowy.

15 procentowy dodatek w najniższych grupach płac wyrażający się w groszowych kwotach, nie odgrywa właściwie żadnej roli, i nie przynosi żadnych pożytecznych rezultatów w codziennym życiu pracowników państwowych. Podwyższenie wysokości procentowej dodatków do płacy w niższych grupach płac, oraz konieczność wypłaty jednorazowego bezzwrotnego zasiłku na zakupy zimowe zostało przedłożone p. Premjerowi, jako nieodzowna potrzeba zaspokojenia najprymitywniejszych potrzeb życiowych pracowników państwowych o ile ci nie mają się stoczyć na dno nędzy i rozpaczy, a przy słabszych charakterach na drogę występku. Zimno i głód bowiem zaczynają mrozić serca tych, którzy od zarania Niepodległości z entuzjazmem pracują dla chwały i potęgi Państwa. Rychłej i wydatnej pomocy od Rządu oczekuje dziś cała rzesza pracowników państwowych, na opędzenie najniezbędniejszych potrzeb rodzinnych na chleb, opał i odzież.

Bardzo szczegółowo omówiono w czasie audjencji, sprawę zaszeregowania niższych funkcjonarjuszów do grup płac. Cofnięto się pamięcią wstecz do roku 1920 kiedy to na mocy rozporządzenia Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1920 r. zaszeregowano niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych do 3 najniższych stopni płac bez względu na stopnie płac, jakie ci posiadali do dnia 1 sierpnia 1920 r., t. j. do dnia wejścia w życie pierwszej polskiej ustawy uposażeniowej! Jednym pociągnięciem pióra pozbawiono tysiące niższych funkcjonarjuszów nabytych praw, zmniejszając im uposażenie służbowe i emerytalne. Delegacja na przykładach udawadniała, że wszystkie rozporządzenia Rady Ministrów wydane po roku 1920 w sprawie zaszeregowania do grup i szczebli płac, które miały na celu naprawienie krzywdy niższym pracownikom wskutek złej redakcji okazały się w wykonaniu nie do przeprowadzenia, względnie nie przyniosły dotyczącym pracownikom żadnej korzyści, od ośmiu przeszło lat pokrzywdzeni nadaremnie oczekują na przywrócenie im praw zdobytych długoletnią uczciwą pracą dla Państwa i Społeczeństwa. Mało jest dziś w Polsce zawodów tak upośledzonych jak niżsi pracownicy państwowi. Wyższe kategorje pracowników państwowych, otrzymały jeśli nie wyższe, to przynajmniej takie stopnie płacy, jakie posiadali za czasów zaborczych. Stosunki prawne i ubezpieczenie prywatnych pracowników umysłowych naogół uregulowano. Pracownicy fizyczni otrzymali szerokie zabezpieczenia społeczne, obecnie Rząd skrzętnie zabrał się do wydania ustawy o umowach zbiorowych.

Rzec można, że w zakresie podstawowego uregulowania warunków prawnych i materjalnych wszystkich warstw pracujących Polska dobiega końca. Pozostają jedynie pominięci niżsi funkcjonarjusze i pracownicy państwowi. Delegacja podniosła wobec p. Premjera, że tyle zawodu i pokrzywdzenia ile doznali od poprzednich Rządów i Sejmu niżsi pracownicy państwowi, nie doznała w Polsce żadna inna grupa społeczna. Sprawę rewizji zaszeregowania do grup płac uważają niżsi pracownicy za najważniejszy swój postulat, dlatego też

delegacja w czasie konferencji usilnie prosiła p. Premjera o życzliwe rozpatrzenie tego postulatu i wydanie rozporządzenia przyznającego niższym pracownikom państwowym, grup płac do X-tej włącznie, wedle lat służby.

Następnie Delegacja w kategorycznej formie domagała się uchylenia obecnego stanu niepewności egzystencji pracowników państwowych, który to stan z jednej strony daje pole do najdalej idących nadużyć ze strony niesumiennych jednostek, będących kierownikami instytucji państwowych, a z drugiej strony deprawuje charaktery i dusze tych pracowników, którzy dla uchronienia się przed redukcją zapominają o godności swej jako pracownika i obywatela gotowi do najbardziej poniżających usług, byle przetrwać okres samowoli, wytworzony stosowaniem art. 116. Delegacja przykładami ilustrowała skutki stosowania art. 116 odnośnie do pracowników państwowych, biorących udział w życiu społecznem, podkreślając przytem, iż niepewność jutra, w jakiej spełnia swe obowiązki ogół pracowników państwowych nie może nigdy być zachętą do spokojnej i intensywnej pracy.

Dalsze utrzymanie art. 116 wobec obowiązujących przepisów ustawy dyscyplinarnej wydaje się być nieuzasadnionem, ponieważ ustawodawca znalazł środki do ukarania każdego nadużycia służbowego bez uciekania się do drakońskich zarządzeń wyrzucania na bruk całych rodzin pracowniczych.

Przy omawianiu warunków pracy w urzędach państwowych skarżono się na przeciążenie pracą trwającą po 14 — 16 godzin na dobę, oraz nieprzestrzeganie spoczynku niedzielnego. Podniesiono też żądanie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. przez podwyższenie wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta wedle ilości przepracowanych godzin oraz przez objęcie tem rozporządzeniem wynagrodzenia za pracę nadobowiązkową w dnie powszednie.

Uchwała Rady Ministrów przyznająca wynagrodzenie niższym funkcjonarjuszom państwowym za pracę w niedziele i święta staje się iluzoryczną, jeśli się zważy, że autor tej uchwały zawarunkował wynagrodzenie tylko w tym wypadku, jeśli praca w niedziele i święta będzie trwać pełnych 8 godzin. Ponieważ zaś dyżury świąteczne ze względów technicznych są skrócone do okresu 5 — 7-godzinnego zatem wedle rozporządzenia Rady Ministrów ne podlegają one wynagrodzeniu, a co gorsze, nawet w wypadku gdy praca trwa pełne 8 godzin, wynagrodzenia za nie jest niższe, aniżeli za pracę w dnie powszednie. Wkońcu delegacja poruszyła sprawę Komisji Weryfikacyjnych, domagając się aby dopuszczono do składania podań o zaliczenie lat służby państwowej i samorządowej b. państw zaborczych, ewentualnie pracy zawodowej wszystkich będących obecnie w czynnej służbie funkcjonarjuszom i pracowników państwowych.

W odpowiedzi na przemówienie delegatów Pan Premjer Dr. Bartel oświadczył, iż Rząd docenia znaczenie sprawy uposażenia pracowników państwowych, jednak z uwagi na utrzymanie równowagi budżetu przed wyszukaniem nowych źródeł dochodu Rząd nie może poza 15%-wym dodatkiem do płacy, przyjść z wydatniejszą pomocą. Na uwagę Delegacji, że pracownicy państwowi roszczą sobie pretensję do różnicy dodatku mieszkaniowego, oświadczył Pan Premjer, iż wedle obliczenia Ministerstwa Skarbu różnica ta wynosiłaby około 100.000.000 zatem wypłata zasiłku jednorazowego w tej wysokości musiałby nadwerężyć elastyczność budżetu, którą Pan Premjer pragnie utrzymać w każdej dziedzinie życia gospodarczego a pobory pracowników państwowych są nieodłączną częścią całości budżetu państwowego, zatem podwyższenie tej pozycji musi iść po linji zachowania równowagi również i w innych działach gospodarki państwowej. Rząd wystąpi wobec ciał ustawodawczych z powiększeniem rozchodów na wszystkie działy gospodarki państwowej, które mają łączność z całokształtem życia gospodarczego i w tem właśnie komplecie znajdzie swe miejsce niepoślednie prawa uposażenia pracowników państw.

Odpowiadając na zapytanie w sprawie ustalenia w służbie państwowej polskiej pracowników państwowych, oświadczył Pan Premjer, że wydał już II-gi okólnik do wszystkich resortowych Ministerstw przynaglający przedłożenie wniosków stabilizacyjnych, które zdaniem Pana Premjera zalegają jedynie we władzach I i II Instancji. Żywo zainteresował się Pan Premjer sprawą zaszeregowania niższych funkcjonarjuszów państwowych do grup i szczebli płac, w szczególności interpretacją rozporządzeń Rady Ministrów, które wedle rozumowania referentów władz I instancji miały tylko przejściowe znaczenie i z dniem ich ogłoszenia równocześnie utraciły swą moc obowiązującą, czyli innemi słowy obowiązywały przez przeciąg 24-ch godzin. W konsekwencji takiej interpretacji rozporządzenia, których intencją było wyrównać krzywdy, jakich doznali niżsi funkcjonarjusze państwowi przy zaszeregowaniu w roku 1920 nietylko, że nie odniosły zamierzonego celu, ale wywołały jeszcze większe rozgoryczenie wskutek zrozumienia intencji Rządu w ten sposób, że rozporządzeniami temi stara się jedynie odwrócić uwagę pracowników państwowych od zasadniczej sprawy walki o obronę ich słusznych praw.

Pan Premjer przyrzekł delegacji, że sprawę zaszeregowania do grup płac, i sposób interpretowania rozporządzeń dotyczących zaszeregowania do grup i szczebli płac gruntownie zbada i wyda odpowiednie zarządzenia.

Nie mniej sprawa wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta oraz pracę w godzinach nadliczbowych znalazła zrozumienie u Pana Premjera, który oświadczył Delegacji, że poleci specjalnemu funkcjonarjuszowi Rady Ministrów przedstawić sobie istotny stan rzeczy i o ile zażalenia Delegacji są zgodne z istotnym stanem rzeczy, wyda odpowiednie zarządzenia, aby żadna praca nie była nie wynagradzana, bowiem jak oświadczył, stoi na stanowisku, wymagania pracy, za którą jednak należy każdego pracownika odpowiednio wynagradzać.

P. Premjer zwrócił się z zapytaniem do Delegacji czy przedstawione w czasie konferencji sprawy objęte są treścią pism złożonych przez delegację, a otrzymawszy odpowiedź, że tak w ostatnich memorjałach, które delegacja wręczyła jakoteż w poprzednich omówione obecnie postulaty zostały należycie wyjaśnione i uzasadnione oświadczył, że złożone memorjały będą przedmiotem ścisłego rozważania a uzasadnione i słuszne żądania będą uwzględnione, intencją bowiem Rządu jest aby rozporządzenia i uchwały Rady Ministrów szły w kierunku poprawy stanu prawnego i materjalnego — pracownków państwowych.

Wkońcu oświadczył Pan Premjer, że odnośnie do sprawy represji, wywieranych z pobudek osobistych na pracownikach państwowych, gotów jest każdy wypadek takiego nadużycia zbadać i każdą samowolę w tym kierunku ukrócić, o ile Zarząd Związku dostarczy Mu konkretnych dowodów.

Premjer zakończył konferencję zapewnieniem Delegacji, że wszelkie słuszne postulaty znajdą w Nim, jakoteż u Rządu zrozumienie i w granicach możliwości finansowych — realizację.

Delegacja u Podsekretarza Stanu Ministerstwa W. R. i O. P. p. Czerwińskiego.

W dniu 16 b. m. zostali przyjęci na dłuższej audjencji przez Pana Vice-Ministra W. R. i O. P. Czerwińskiego przedstawiciele Związku Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych Rzpltej Polskiej w osobach p.p. Mozgały, Brzuskiego i Wardyńskiego. Delegaci Związku złożyli na ręce Pana Vice-Ministra obszerny memorjał, dotyczący stabilizacji, uposażenia, zaopatrzenia niższych funkcjonarjuszów szkół wyższych, średnich, zawodowych i administracji szkolnej.

W czasie konferencji Sekretarz Związku zreferował Panu Vice-Ministrowi sprawę stabilizacji niższych funkcjonarjuszów, wskazując na konieczność uchylenia dzisiejszego stanu niepewności, który obok nędzy materjalnej, jest największą bolączką życia pracowników państwowych, którzy żyjąc w ciągłej niepewności jutra nie mogą być tak produktywnym czynnikiem, jakby tego wymagał dobrze zrozumiały interes Państwa. Koniecznem jest rozpoczęcie prac przygotowawczych do ustalenia wobec zbliżającego się terminu wygaśnięcia art. 116. Omawiając sprawę uposażenia zwrócono uwagę na wadliwe zaszeregowanie niższych funkcjonarjuszów w resorcie Ministerstwa W. R. i O. P. polegające na tem, iż w roku 1920 zaszeregowano niższych funkcjonarjuszów w sposób sumaryczny do XV stopnia bez względu na lata służby i kwalifikacje zawodowe, z zupełnym pominięciem praw nabytych w państwach zaborczych, gdy chodzi o zabór b. Austrji i Niemiec, a gdy chodzi o b. zabór rosyjski nawet z pominięciem przepisów i rozporządzeń, ustalonych rozporządzeniem Prezesa Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1920 r.

Na skutek tego niżsi funkcjonarjusze szkolni pobierają znacznie niższe uposażenie, aniżeliby pobierali gdyby ich zaszeregowano zgodnie z zasadami sprawiedliwości i obowiązujących przepisów. Zwrócono uwagę na obecne warunki pracy w szkolnictwie, w którym praca niższych funkcjonarjuszów wynosi przeciętnie po 12 godzin na dobę, a w sezonie zimowym i podczas okresów egzaminacyjnych dochodzi do 18-tu godzin na dobę. Stosunki te zostały wytworzone wskutek kilkakrotnie przeprowadzonych redukcji etatów niższych funkcjonarjuszów — redukcji mechanicznych, nie liczących się z wytrzymałością fizyczną pozostałych w służbie, ani też z dobrem zakładów naukowych. Aby w szkolnictwie polskiem mogły zaistnieć znośne warunki pracy, nieodzownem jest przywrócenie zredukowanych etatów i zwiększenie personelu niższego stosownie do rozwoju szkół i zakładów naukowych.

Domagając się przyznania zapłaty za godziny nadliczbowe delegacje żaliła się, że nawet te skromne prawa, jakie daje rozporządzenie Rady Ministrów, przyznające wynagrodzenie za pracę w niedziele i święta, w szkolnictwie średniem nie jest dotychczas stosowane, mimo że warunki w tym dziale szkolnictwa stają się z każdym dniem więcej uciążliwszemi, gdzie o spoczynku niedzielnym w dzisiejszych warunkach mowy być nie może. Również rozporządzenie b. Ministra Dr. Dobruckiego, przyznające wynagrodzenie za pracę przy egzaminach niższym funkcjonarjuszom do dnia dzisiejszego nie zostało wykonane.

Ubrania służbowe będące częścią składową uposażenia niższych funkcjonarjuszów, w szkolnictwie tylko w znikomej ilości zostało wydane. W kategorji szkół wyższych, prawo to zostało przed kilku laty ograniczone tylko do t. zw. pracowników reprezentacyjnych z pozbawieniem prawa do ubrań służbowych zatrudnionych na klinikach, laboratorjach i pracowniach naukowych, to jest w tych działach pracy, w których najwięcej odzież się zużywa. Przy nizkiem uposażeniu ograniczenie niższych funkcjonarjuszów w sprawach umundurowania jest dotkliwą dla nich krzywdą, która winna być corychlej usuniętą.

Wkońcu konferencji Delegacja poruszyła sprawę zwrotu opłat szkolnych prosząc Pana Vice-Ministra o przychylne rozpatrzenie omówionych postulatów, które nie stanowią nowych żądań, lecz mają swe uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawnych i znajdują swe pokrycie w ramach preliminarza Ministerstwa W. R. i O. P. W odpowiedzi na przemówienie delegatów, oświadczył p. Wice-minister, który już w czasie konferencji okazał duże zrozumienie dla przedstawionych Mu dezyderatów, że złożony Mu memorjał dokładnie rozpatrzy, a zawarte w nim żądania, o ile tylko mają one swe uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawnych i znajdują pokrycie w ramach preliminarza budżetowego Min. W. R. i O. P. będzie się starał zrealizować w kierunku dla pracowników szkolnictwa przychylnym.

Odnośnie do opłat szkolnych oświadczył Pan Vice-Minister, iż zostały już wydane zarządzenia, które niewątpliwie zadowolnią interesowane rzesze prasowników państwowych. Pan Vice-Minister zainteresował się żywo przedstawionemi mu stosunkami dotyczącemi prawnego i materjalnego położenia niższych funkcjonarjuszów szkolnictwa, zapytując kilkakrotnie Delegację o przyczyny pokrzywdzenia przy zaszeregowaniu do stopni płac i warunki pracy we wszystkich działach administracji szkolnej, z czego należy wnioskować, że sprawa powyższa wejdzie w stadjum realnego załatwienia z dotychczasowego stanu obietnic i przyrzeczeń.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Do Pana Prezesa Rady Ministów
w miejscu.

Memorjał w sprawie uposażenia N. F. P.

Położenie pracowników a w szczególności niższych funkcjonarjuszów państwowych wobec obecnych płac i wzrostu drożyzny, doszło do granic zupełnej nędzy. Obecnie uposażenie służbowe nie stoi w żadnym stosunku do najkonieczniejszych potrzeb życiowych, gdyż pominąwszy zaspokojenie potrzeb kulturalnych, do których niżsi pracownicy i funkcjonarjusze jako członkowie cywilizowanego społeczeństwa mają pełne prawo, płace obecne nie wystarczają na zaspokojenie głodu żon i dzieci pracowników Państwowych.

Obecne pobory wynoszące u pracowników dziennie płatnych i kontraktowych od 66 do 90 złotych miesięcznie a u pracowników etatowych w XIV grupie płacy mających na wyżywieniu rodzinę składającą się z trojga osób dochodzą do 200 złotych, uniemożliwiają pracownikom państwowym wychowanie dzieci na zdrowych i pożytecznych obywateli Państwa, i są przyczyną pauperyzacji młodego pokolenia i widoczną szkodą Narodu i Państwa.

Potęgująca się niemal z dnia na dzień drożyzna, sprawiła, iż obecne płace pracowników państwowych spadły do znikomych wprost wymiarów w porównaniu ze stanem ustalonym na dzień 1 października 1923 roku, a jeśli idzie o pracowników niższych grup uposaże-

nia reprezentujących większość pracowników państwowych zeszły poniżej t. zw. minimum egzystencji. Stan ten doprowadzający niższych pracowników państwowych, szczególnie w okresie rozpoczynającego się roku szkolnego i nadchodzącej zimy, do ostatecznej ruiny materjalnej, nie da się naprawić 15% dodatkiem, który w najniższych grupach płac wynosi zaledwie groszowe kwoty, starczające na zaspokojenie głodu jednego dnia, stan ten domaga się jaknarychlejszego radykalnej poprawy, tembardziej skoro się zważy, iż sproletyrozowanie szerokich mas pracowników państwowych w swych konsekwencjach stanowi poważne niebezpieczeństwo.

Konieczność poprawy bytu pracowników państwowych uznawali zresztą niejednokrotnie najwyżsi przedstawiciele Rządu, tak, że co do zasady samej nie było między czynnikami decydującemi a pracownikami żadnej rozbieżności. Polegając na zapewnieniach wielokrotnie powtarzanych, o konieczności potrzeby zasadniczej regulacji płac dostosowanych do koniecznych wymogów życiowych, nie mamy wątpliwości, że projekt stałej regulacji płac będzie w najbliższym czasie poddany pod rozwagę Ciał Ustawodawczych z jednoczesnem wskazaniem źródeł pokrycia spodziewanych stąd wydatków, nie mamy wątpliwości, też iż przedstawiciele Narodu zrozumieją konieczność poprawy bytu pracowników państwowych.

Mamy jednak pełną świadomość, że nieuniknione trudności natury technicznej, przeprowadzenie odnośnych ustaw odwleką na kilka miesięcy. Niemniej jednak pracownicy państwowi nie mogą już dłużej oczekiwać na poprawę ich nieznośnego stanu materjalnego stoją bowiem u progu okresu zimowego, najcięższego dla pracowników państwowych, który każdego pracownika, a zwłaszcza obarczonego rodziną naraża na nadzwyczajne wydatki, połączone z kupnem zapasów żywności, opału i odzieży.

Wyłania się więc konieczność udzielenia doraźnej pomocy dla pracowników państwowych w postaci jednorazowego zasiłku bezzwrotnego, w wysokości jednomiesięcznych poborów służbowych.

Takie prowizoryczne rozwiązanie sprawy, staje się w obecnym momencie koniecznością i to koniecznością nie cierpiącą zwłoki, jeśli tysiące rodzin pracowników państwowych nie ma się stać ofiarą głodu i zimna. Podnosząc pilność sprawy doraźnej pomocy dla pracowników państwowych, podkreślić musimy jednak, że stosowany dotychczas 15% dodatek do płac miesięcznych jest stanowczo za niski a szczególniej w niższych grupach płac, a zbliżony do wzrostu cen winien wynosić conajmniej 25% miesięcznej płacy.

W niemniej trudnych warunkach życiowych obok pracowników etatowych żyją, pracownicy kontraktowi, dniówkowi, emeryci oraz wdowy i sieroty, po pracownikach państwowych, dlatego też winni oni być na równi z pracownikami etatowymi objęci rozporządzeniami Rządu dotyczącemi, procentowych dodatków do płac ewentualnie jednorazowych zapomóg.

W nadziei, iż Pan Prezes Rady Ministrów zechce wziąść pod rozwagę powyższe postulaty, oczekujemy.

a) ostatecznego przeprowadzenia stałej regulacji płac, przy uwzględnieniu minimum egzystencji w najniższych grupach płac.

b) wypłaty jednorazowego bezzwrotnego zasiłku na zakupy zimowe tytułem wyrównania dodatku mieszkaniowego

c) podwyższenia dodatków miesięcznych z 15% na 25%.

Memorjał w sprawie stabilizacji.

Do Pana Prezesa Rady Ministów

w miejscu.

Jedną z najbardziej uciążliwych stron życia niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych obok nędzy materjalnej, jest niepewność jutra. Sprawa ustalenia w służbie państwowej bodaj najgorzej przedstawia się w stosunku do niższych pracowników Państwowych.

Odwlekanie stabilizacji niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych pociągnęło za sobą utworzenie nowej kategorji pracowników kontraktowych, których położenie nie normują żadne ustawy, los więc ich jest uzależniony całkowicie od swobodnego uznania zwierzchników co niesłychanie często prowadzi do nadużyć i pokrzywdzenia tych pracowników. Pod pozorem oszczędności przeprowadzano począwszy od 1923 roku redukcję etatów, całe szeregi etatowych, zasłużonych pracowników, przemianowano na pracowników kontraktowych i dniówkowych wymuszając w dodatku zgodę na tego rodzaju pozbawienie nabytych praw i obniżenie płacy, groźbą całkowitego zwolnienia ze służby.

Los reszty pozostaje wciąż jeszcze pod znakiem zapytania. Niżsi funkcjonarjusze i pracownicy państwowi, to w 90% pracownicy, którzy pełnią służbę w administracji państwowej od zarania Niepodległości, poważny w tej liczbie odsetek stanowią, pracownicy, którzy weszli do państwowej służby polskiej w charakterze pracowników stałych z prawami emerytalnemi.

Pod pozorem oszczędności przy pomocy art. 116 usuwano z posad zdolnych i młodych pracowników, stwarzając nieznaną nigdzie kategorję emerytów liczących po 30 lat życia z krzywdą dla ich rodzin a szkodą dla Skarbu Państwa.

Ogół niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych zdaje sobie sprawę z niebezpieczeństwa, utrzymania nadał obecnego stanu niepewności nie tylko dla samych pracowników lecz w równej co najmniej mierze dla sprawności administracji państwowej, obecna niepewność wytwarza atmosferę duszną, niezdrową, bynajmniej nie sprzyjającą spokojnej i intensywnej pracy.

Niżsi pracownicy państwowi stoją na słusznem stanowisku, że o ile pozostali mimo tylu wszelkiego rodzaju redukcji, mają prawo domagać się by charakter ich stosunku służbowego został ustalony.

Wyrażając ufność, iż motywy uzasadniające ustalenie niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych znajdą zrozumienie u Pana Prezesa Rady Ministrów upraszamy o wydanie rozporządzenia w kierunku ustalenia w służbie państwowej polskiej niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych po dwuletniej nienagannej służbie, uznając takowych za automatycznie ustalonych w państwowej służbie cywilnej.

Memorjał w sprawach: zaszeregowania, wynagrodzenia za pracę w niedziele i święta i w godzinach nadobowiązkowych i komisyj weryfikacyjnych.

Do Pana Prezesa Rady Ministów

w miejscu.

Od czasu wejścia w życie polskiej ustawy uposażeniowej z dnia 13 lipca 1920 roku zostali niżsi funkcjonarjusze i pracownicy państwowi pokrzywdzeni. Po-

krzywdzenie to polega na tem, że rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5-go sierpnia 1920 roku, wbrew zasadom samej ustawy, która zapowiadała zaszeregowanie N. F. P. od 1 aż do 9 stopnia płac włącznie, zaszeregowało niższych funkcjonarjuszów o kilka stopni niżej nie biorąc zupełnie pod uwagę stopni płac posiadanych do dnia 1 sierpnia 1920 roku, t. j. przed wejściem w życie pierwszej polskiej ustawy uposażeniowej.

Na skutek długoletnich starań funkcjonarjuszów pokrzywdzonych zostało wydane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1925 roku o zaszeregowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych do grup płac po dwuch latach do grupy XV, po dziesięciu do grupy XIV, po dwudziestu do grupy XIII. Rozporządzenie to jednak nie przyniosło żadnej ulgi materjalnej niższym pracownikom i funkcjonarjuszom państwowym ponieważ przy przyznaniu wyższej grupy płacy dotyczący pracownik tracił szczebel posiadany w poprzedniej grupie wskutek czego płaca pozostała mimo awansu nie zmieniona.

Powyższe rozporządzenie obecnie nie posiada żadnego znaczenia odnośnie do uposażenia niższych funkcjonarjuszów i pracowników państwowych ponieważ miało ono moc obowiązującą tylko do jednorazowego zaszeregowania wskutek czego funkcjonarjusze i pracownicy, którzy w późniejszym terminie doszli do określonej liczby lat służby z dobrodziejstw tego rozporządzenia nie mogą korzystać. Wskutek jednorazowego znaczenia prawnego rozporządzenia z dnia 4 listopada 1925 roku, następne rozporządzenie z dnia 18 czerwca 1928 roku zaszeregowaniu do szczebli płac nie może być wykonane wskutek postanowień poprzedniego rozporządzenia, bowiem wedle interpretacji Władz I instancji ma ono zastosowanie tylko do tych osób, które w dniu 1 stycznia 1926 roku posiadały 25 lat względnie 30 lat służby.

Również rozporządzenia o zaszeregowaniu niższych funkcjonarjuszów Sądowych i Straży Więziennej z powodu jednorazowego ich zastosowania uniemożliwiają w obecnym czasie uzyskanie wyższej grupy mimo osiągnięcia takiej ilości lat jaka w dotyczących rozporządzeniach była wymagana. Uchwała Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 roku, przyznająca wynagrodzenie niższym funkcjonarjuszom państwowym za służbę w niedzielę i święta okazała się z powodu swej redakcji nie wykonalną, bowiem okólnik Prezydjum Rady Ministrów Nr. 7, ustala wysokość wynagrodzenia za dyżury trwające pełne osiem godzin. Ponieważ dyżury niedzielne i świąteczne trwają zazwyczaj 5 — 7 godzin przeto Władze opierając się na treści okólnika Prezydjum Rady Ministrów odmawiają wynagrodzenia za dyżury świąteczne choćby te trwały nawet po 7 i ½ godzin. Nadto powyższa uchwała jest i z tego względu dla niższych funkcjonarjuszów nie wystarczająca, że nie obejmuje wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w dnie powszednie a wynagrodzenie za pracę w niedzielę i święta zmniejsza w stosunku do wynagrodzenia codziennego, gdyż nie uwzględnia przy obliczeniu zapłaty w wysokości jednej dwudziestej piątej miesięcznego wynagrodzenia, dodatku ekonomicznego i dodatku na mieszkanie, tym sposobem zapłata za pracę w niedzielę i święta jest niższą od płacy za pracę w dzień powszedni.

Z powodu braku przepisów wykonawczych do rozporządzenia P. Prezydenta R: P. z dnia 22 marca 1928 roku, o Komisjach Weryfikacyjnych, Władze I instancji odmawiają przyjmowania podań o zaliczenie do wysługi lat, czasu poprzedniej służby państwowej lub samorządowej w b. Państwach zaborczych względnie czasu pracy zawodowej, tym funkcjonarjuszom i pracownikom państwowym, którzy z przyczyn od siebie niezależnych nie znajdowali się w służbie państwowej polskiej 1920 r. lub tym, którzy wstąpili w latach późniejszych. Ponieważ na skutek powyższego interpretowania wyżej wymienionych rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów, niżsi funkcjonarjusze i pracownicy państwowi doznają pokrzywdzenia, zwraca się do Pana Prezesa Rady Ministrów z uprzejmą prośbą o rozpatrzenie treści niniejszego pisma i wydania zarządzeń w kierunku:

1. Przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia Rady Ministrów z 4 listopada 1925 roku, i rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1928 r. po dzień 1 stycznia 1926 roku aż do czasu wydania innych w tym kierunku przepisów.

2. Rozszerzenia mocy Uchwały Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. ogłoszonej okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów Nr. 7, przez przyznanie wynagrodzenia za pracę w niedzielę i święta, według ilości przepracowanych godzin w wysokości pełnego uposażenia służbowego wraz z dodatkami: ekonomicznego i na mieszkanie, oraz rozszerzenie tego rozporządzenia na godziny nadliczbowe pracy w dnie powszednie.

3. Wydanie przepisów wykonawczych do Rozporządzenia P. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 roku, o Komisjach Weryfikacyjnych, umożliwiających niższym funkcjonarjuszom i pracownikom państwowym, którzy wstąpili do słyżby państwowej polskiej, po roku 1920 uzyskanie zaliczenia lat służby w b. Państwach zaborczych, samorządowej i pracy zawodowej.

776.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 września 1928 r.

o utworzeniu komisyj weryfikacyjnych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o komisjach weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem wykonania postanowienia art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o komisjach weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) tworzy się przy władzach naczelnych komisje weryfikacyjne.

§ 2. Komisja weryfikacyjna składa się z przewodniczącego i czterech członków. Przewodniczącego, trzech członków i zastępców członków powołuje kierownik właściwej władzy naczelnej z pośród urzędników władzy naczelnej, wyznaczając zarazem zastępcę przewodniczącego z grona członków, jednego zaś członka i jego zastępcę powołuje Minister Skarbu z pośród urzędników Ministerstwa Skarbu.

W skład komisji weryfikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych wchodzić mogą zamiast urzędników oficerowie pełniący służbę w Ministerstwie.

§ 3. Osoby, ubiegające się o zaliczenie im poprzedniej służby, lub pracy w myśl art. 1 wyżej powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) winny wnieść do dnia 31 grudnia 1928 r. w drodze służbowej należycie udokumentowane podanie do komisji weryfikacyjnej, udowadniając, że bez ich winy nie dokonano zaliczenia na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 436).

Władza przed przesłaniem podania do komisji weryfikacyjnej, bada w razie potrzeby okoliczności, przytoczone w podaniu na dowód, że weryfikacji nie dokonano poprzednio bez winy proszącego.

§ 4. Do podania należy dołączyć wszelkie potrzebne dokumenty, zawierające dowody służby i pracy, o której zaliczenie chodzi. Jako dowody służby państwowej (tak cywilnej jak i wojskowej) i samorządowej w państwach zaborczych, oraz pracy zawodowej uważa się oryginalne dokumenty służbowe (pisma nominacyjne, wykazy stanu służby i t. p.) i uwierzytelnione sądownie, lub notarjalnie ich odpisy, oraz oryginalne zaświadczenia władz, urzędów, instytucyj i korporacyj, wydane na podstawie aktów urzędowych.

W wyjątkowych wypadkach, gdy dostarczenie wyżej wymienionych dowodów z powodu ich zaginienia, lub zniszczenia jest niemożliwe, mogą być przedstawione zaświadczenia przynajmniej dwóch wiarogodnych świadków. Świadkami mogą być tylko osoby, które razem z ubiegającym się o zaliczenie pracowały, albo przynajmniej równocześnie z nim mieszkały w tej samej miejscowości. Zaświadczenie stwierdzać winno z zupełną ścisłością czas służby lub pracy, oraz jej rodzaj, a co do świadków zawierać wyjaśnienie, na jakiej podstawie mogą stwierdzić dane zawarte w zaświadczeniu. Podpisy świadków winny być uwierzytelnione sądownie, lub notarjalnie, podpisy zaś świadków pozostających w służbie państwowej mogą być uwierzytelnione przez władzę służbową.

Komisja werefikacyjna bada złożone podania i dołączone dowody. W razie wątpliwości co do wiarogodności złożonych dowodów, a także o ile uzna je za niewystarczające, komisja wzywa ubiegającego się o zaliczenie za pośrednictwem jego władzy służbowej do przedłożenia dalszych dowodów, względnie uzupełnienia już złożonych.

W razie potrzeby może komisja zwrócić się do władzy właściwej o przeprowadzenie dochodzeń, celem stwierdzenia lub wyjaśnienia pewnych okoliczności lub faktów.

§ 5. Z poprzedniej służby państwowej, lub samorządowej i pracy zawodowej można zaliczyć najwyżej lat 20, przyczem czas służby państwowej w b. państwach zaborczych winien być, o ile nie przekracza lat 20 zaliczony w pełni.

Praca zawodowa może być zaliczona tylko wówczas, jeżeli była wykonywana, jako zawód główny, bez względu na to, czy za pracę było płacone wynagrodzenie, czy nie, oraz jeżeli praca ta dała rzeczywiście ubiegającemu się o jej zaliczenie doświadczenie i kwalifikacje, uzdalniające go do pełnienia służby państwowej.

Czas pracy zawodowej można zaliczyć dopiero od chwili ukończenia 18 roku życia.

§ 6. Po ustaleniu, że weryfikacji nie dokonano na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 436) bez winy proszącego, po zbadaniu złożonych dowodów, oraz wyniku ewentualnie przeprowadzonych dochodzeń, komisja weryfikacyjna poweźmie uchwałę co do zaliczenia poprzedniej służby, względnie pracy, zaznaczając oddzielnie, jaką ilość lat zalicza się z czasu służby państwowej, samorządowej i pracy zawodowej.

Uchwały komisji weryfikacyjnej zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje na końcu. Uchwały komisji weryfikacyjnej są ostateczne. Członek komisji powołany przez Ministra Skarbu, ma prawo założyć przeciw uchwale komisji protest, który rozstrzyga kierownik właściwej władzy naczelnej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Z posiedzeń komisji spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i wszyscy członkowie komisji.

Komisja weryfikacyjna podaje uchwałę swą do wiadomości władzy, przy której istnieje, przesyłając jej równocześnie akta sprawy. Władza naczelna, o ile chodzi o funkcjonarjusza, pełniącego przy niej służbę, sporządza dla aktów odpisy dokumentów, złożonych w oryginale, lub zatrzymuje złożone odpisy wierzytelne, a treść uchwały podaje do wiadomości funkcjonarjuszowi, zwracając mu oryginalne dokumenty i wydając równocześnie zarządzenia co do wymiaru uposażenia.

O ile chodzi o inne osoby władza naczelna przesyła w tym celu zawiadomienie o uchwale komisji, wraz z aktami władzy bezpośrednio podległej.

§ 7. Postanowienia § 5 nie mają zastosowania do sędziów i prokuratorów, którym zalicza się czas poprzedniej służby państwowej i pracy zawodowej według zasad, określonych w art. 22 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 436).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel.*

ŻYCIE ZWIĄZKOWE.

WARSZAWA. Dnia 2 września r. b. odbyło się zebranie Koła przy udziale 160 członków. Sprawozdanie ze Zjazdu złożył kol. Stawicki Roman, co zebrani przyjęli do wiadomości. Po tem odbyły się wybory uzupełniające do Zarządu Koła, na wniosek kolegów Pawelca i Augustyniaka. Wybrani zostali: Wice-przewodniczącym kol.: Mucha Aleksander i Lisicki Lucjan; na członków Zarządu Koła kol.: Fabisiak Bronisław, Kalikowski Feliks, Michlewicz Feliks i Sosnowski Franciszek. Przewodniczącym pozostał kol. Roman Stawicki.

Następnie przyjęto budżet Koła, obliczony w miesięcznych wydatkach sięgający sumy zł. 473. W wolnych wnioskach omawiano sprawę bibljoteki oraz projekt Sekcji Sądowników w sprawie orkiestry związkowej przy Kole Warszawskiem. Postanowiono zbierać składki na takową.

JAROSŁAW. Dnia 23.VIII odbyło się zebranie członków tutejszego Koła, na którem złożył sprawozdanie delegat na Zjazd warszawski kol. Cwynar Mówca przedstawił zebranym przebieg Zjazdu, który odbył się w imponującym nastroju przy obecności przedstawicieli 7-miu Ministerstw, informując o obradach delegatów na plenum Zjazdu, jakoteż i Komisjach, wyjaśniając powzięte uchwały w sprawach organizacyjnych jakoteż rezolucję, odnoszącą się do spraw uposażeniowych. Po omówieniu spraw lokalnych przewodniczący kol. Ciasnocha zakończył zebranie.

SOSNOWIEC. W dniu 2.IX r. b. odbyło się w Sosnowcu ogólne zebranie członków tutejszego Koła Zw. N. F. P. przy licznym udziale członków oraz delegatów kol. Gątka ze Zw. Niższych Pracowników P. T. i T., kol. Omielskiego z Miechowa i kol. Janika z Olkusza. Zagaił zebranie przewodniczący kol. Grządziel przywitaniem delegatów i obecnych, poczem zaproponował do prezydjum zebrania kol.: Bałazego, Wojtarszczyka, Misterkiewicza i Sikorskiego, których wybór jednomyślnie zatwierdzono. Kol. Bałazy objąwszy przewodnictwo odczytał porządek obrad, poczem kol. Wojtarszczyk odczytał protokół poprzedniego zebrania, który został przyjęty. Sprawozdanie ze Zjazdu warszawskiego złożył kol. Bałazy. W dyskusji nad sprawozdaniem zabierali głos kol. Turliński, omawiając niedostateczne środki pomocy lekarskiej w szczególności na terenie Zagłębia, gdzie zdrowie narażone jest na większe niebezpieczeństwo, niż gdzieindziej. Dalszy ciąg sprawozdania ze Zjazdu przedłożył zebranym kol. Chaładus, uzupełniając poprzednio przemówienie. Kol. Makoła przedstawił zebranym uchwałę w sprawie budowy Uzdrowiska. W dyskusji kol. Kowalczyk proponował, aby wybudować odrazu kilka uzdrowisk w różnych częściach kraju. Po przemówieniu kol. Grządziela uchwalono zastosować się do uchwał III-go Zjazdu Delegatów.

Sprawozdanie z działalności Koła zdał przewodniczący kol. Grządziel, poczem zebrani wyrazili uznanie dla Zarządu Koła za pracę dla dobra członków. Przystąpiono do Kasy koleżeńskiej, którą referował kol. Grządziel, omawiając działalność Kasy i znaczenie jej samopomocy, zwracając uwagę, że bardzo

wielu kolegów zrozumiało korzyści należenia do Kasy, jakkolwiek w razie nieszczęścia bardzo wielu już zwraca się o pomoc w formie pożyczek. Kasa uzyskała kredyt w Spółdzielni Kredytowej w Sosnowcu w wysokości 1.000 zł. aby mogła intensywnie działać. Przyjęto projekt statutu Kasy koleżeńskiej, poczem po przemówieniu kol. Bałazego i Gątka uchwalono wysokość udziału na 25 zł Kol. Misterkiewicz w imieniu ustępującego Zarządu Koła zgłosił rezygnację, wzywając równocześnie zebranych, apelując, przy wyborze Zarządu kierowano się jedynie dobrem Organizacji. Odnośnie do opodatkowania się na koszta Zjazdu Delegatów. uchwalono składkę w wysokości jednego złotego złożyć do 1-go stycznia 1929 r. Odnośnie do wyboru nowego Zarządu Koła kol. Bałazy podnosząc dotychczasowe prace ustępującego Zarządu zaproponował pozostawienie członków Zarządu Koła na ich stanowiskach na rok następny. Zarządzono przerwę 15-to minutową, poczem przystąpiono do przeprowadzenia wyborów. Wynik których jest następujący: Przewodniczący kol. Piotr Grządziel Zarząd kol.: Chaładus, Bałazy, Kowalczyk, Misterkiewicz, Wojtaszczyk. Komisja Rewizyjna kol.: Kozieł, Gąsior, Nowara i Sikorski. Sąd Honorowy kol.· Chwalba, Słota, Białas, Kalisz.

W wolnych wnioskach omawiano sprawę godzin nadliczbowych, za które mimo uchwały Rady Ministrów nikt nie otrzymuje wynagrodzenia, poczem przewodniczący podziękował zebranym za udział oraz poważne traktowanie spraw na zebraniu, apelując aby sprawami organizcyjnemi żywiej się interesowano Delegat Koła Miechowskiego wyraził uznanie dla Zarządu Koła w Sosnowcu za prace organizacyjne przy założeniu Koła Miechowskiego. Na tem zebranie zakończono.

POZNAŃ. Dnia 23.IX r. b. staraniem Zarządu Koła m. Poznania odbyło się b. liczne zebranie niższych funkcjonarjuszów Państwowych i Samorządowych przy udziale członków bratniej Organizacji Zw. Niższych Pracowników Poczt, Telegrafu i Telefonu, na zebraniu któremu przewodniczył Przewodniczący Koła miejscowego kol Wesołowski, referat o „Obecnym położeniu prawnem i materjalnem niższych pracowników Państwowych" oraz „Zadania organizacji zawodowej N. F. P. R. P." wygłosił delegat Zarządu Głównego kol. Karol Mozgała. Po omówieniu sprawy stabilizacji, uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego dłuższą część przemówienia poświęcił sprawom organizacyjnym, wskazując na potrzeby stworzenia silnej Organizacji, opartej na solidarności wszystkich niższych pracowników państwowych bez względu na dekasterje, bowiem bez wspólnego wysiłku nie może być mowy o zmianie obecnych warunków na lepsze. Nadchodzący okres zmiany ustawodawstwa dotyczącego pracowników państwowych, każdy bez wyjątku niższy pracownik winien znaleźć się w szeregach organizacji zawodowej i wspólnie dążyć do polepszenia bytu. Nad referatem wywiązała się długa dyskusja prowadzona w tonie poważnym, w której wszyscy bez wyjątku mówcy dali wyraz potrzebie jaknajrychlejszej zmiany obecnego położenia prawnego i materjalnego niższych funkcjonarjuszów państwowych, wzywając Zarząd Główny Związku aby prowadził planową i intesywną akcję w kierunku zjednoczenia wszystkich niższych pracowników państwowych pod jednym sztandarem do osiągnięcia praw, jakie z tytułu spełnianych obowiązków słusznie się należą. Trwające kilka godzin zebranie zakończono hasłem ::„Cześć Ojczyźnie!"

KORONOWO. W dniu 6 X r. b. odbyło się Roczne Walne Zebranie pod przewodnictwem kol. Goździewskiego. Po przyjęciu porządku dziennego oddano przewodnictwo Walnego Zgromadzenia kol. Bregemanowi, sekretarzował kol. Echaust. Sprawozdanie z działalności Zarządu Koła złożył przewodniczący Koła kol. Goździewski, wyjaśniając znaczenie ogólnej organizacji nawołując do solidnej współpracy ogółu N. F. P. R. P. Po przemówieniu sekretarza i skarbnika, oraz Komisji Rewizyjnej udzielono absolutorjum ustępującemu Zarządowi i wyrażając Mu uznanie za Jego pracę. Następnie przystąpiono do wyborów Zarządu Koła na rok następny, wybierając przewodniczącym kol. Mateusza Goździewskiego, zast. przew. kol. Bregemana, sekretarzem kol. Sebastianiego, zastępcą sekr kol. Echausta, skarbnikiem kol. Boguckiego, zastępcą skarbnika kol. Wolskiego. Członkowie Zarządu kol · Falkowski. Sufelski i Skowroński. Do Komisji Rewizyjnej kol.: Furmana i Danielewskiego. W wolnych wnioskach uchwalono uczcić 10-lecie Niepodległości Państwa Polskiego. Hasłem „Cześć Ojczyźnie i Więziennictwu" zebranie zakończono.

KŁAJ. Na zebraniu Koła straży leśnej w dniu 2.IX r. b. po sprawozdaniu delegata na Zjazd warszawski kol. Wierzbinki, dokonano wyboru nowego Zarządu Koła na rok 1928/29 w następującym składzie: Przewodniczący kol. Józef Wierzbinka, zastępca przew. kol. W. Warjan sekretarz kol. Jan Lany, skarbnik kol. K. Trzepla, zastępca skarbnika kol J. Baczkowski. Komisja Rewizyjna koł.: Kuźnik, Lasek i Machaj. Uznaniem za dotychczasową pracę kol. Wierzbinki, zakończono zebranie

MYŚLENICE. Dnia 9.IX r. b. na zebraniu członków Koła wybrano Zarząd Koła na rok 1928/29 w następującym składzie: Przewodniczący kol. Teofil Gleczman, zastępca kol. Antoni Przybyło, sekretarz kol. Fr. Kaczmarczyk, skarbnik kol. Jan Bajer.

MIECHÓW. Dnia 9.IX r. b. odbyło się tutaj zebranie N. F. P. i Komunalnych przy udziale 3-ch delegatów Koła sosnowieckiego i kol. Janika z Olkusza. Po nabożeństwie w miejscowym kościele udano się na Grób Powstańców 1863 r., celem złożenia hołdu i złożenia wieńca. Przemówienia ku czci bohaterów o wolność Ojczyzny wygłosili kol. Omielski i Bałazy. O godz. 11-ej rozpoczęto obrady uczczeniem Marszałka Piłsudskiego i Prezydenta Mościckiego okrzykiem:: Niech żyją! Kol Omielski zdał sprawozdanie ze Zjazdu w Warszawie, które uzupełniali kol.: Bałazy, Chaładus i Makola Zebranie przyjęto z zadowoleniem do wiadomości, wyrażając podziękowanie delegatom za trudy, a Głównemu Zarządowi za pracę o realizację postulatów dotyczących poprawy bytu. Sekretarz Koła kol. St. Omielski zdał sprawozdanie z czynności Zarządu, skarbnik kol. Broniś złożył sprawozdanie kasowe za czas od 1 marca 1928 r. do 31 sierpnia r. b., z którego przychód wynosił zł. 407 gr. 80, rozchód zł. 346., pozostała gotówka zł. 61 gr. 80 złożona jest na wynajęcie lokalu. Sprawozdanie sekretarza i skarbnika zebrani przyjęli do wiadomości Następnie przystąpiono do wyboru Zarządu Koła, wybierając na przewodniczącego kol Starnawskiego Marcina, na zastępcę przew. kol. A. Omielskiego, na sekretarza kol. St. Omielskiego, na zastępcę sekr. kol. St. Reronia, na skarbnika kol. W. Bronisia, na zastępcę skarbnika kol. P. Morciniaka. Komisja Rewizyjna kol.: Książek, Bober, Rak i Kula. W wolnych wnioskach zabierali głos koledzy Koła Sosnowieckiego oraz kol. Janik nawołując do jedności i zgody w pracy organizacyjnej. Kol. Madej zwrócił się imieniem kolegów dróżników do Zarządu Koła o interwencję do władz państwowych o poprawę bytu dróżników, obecnie najgorzej wynagradzanych. Podziękowaniem za przybycie i uczestnictwo w zebraniu obecnym i delegatom zamiejscowym zakończono obrady zebrania, poczem dokonano wspólnej fotografji.

WADOWICE. Dnia 9.IX r. b. odbyło się zebranie członków Koła Związku N. F. P. R. P. pod przewodnictwem kol. Głucza. Po odczytaniu protokułu sprawozdanie ze Zjazdu delegatów złożył kol. Pyrek, odczytując uchwalone na Zjeździe rezolucje dotyczące spraw organizacyjnych i uposażeniowych. Kol. Głucz zwrócił uwagę że w rezolucji Zjazdu pominięto sprawy emerytów. Zebrani uchwalili jednomyślnie zwrócić się do Zarządu Głównego w Warszawie o zajęcie się losem emerytów, wdów i sierot po pracownikach państwowych. Sprawozdanie z czynności Zarządu za czas od 1 X 1927 r. do 31 VIII 1928 r. złożył przewodniczący Koła. Ze sprawozdania wynika, iż Zarząd Koła założył fundusz budowy własnego domu, który ma służyć na schronisko dla wdów i sierot po członkach Związku. Z urządzonych na ten cel zabaw uzyskano 200 złotych, a nadto ze strony Magistratu m. Wadowic przyrzeczono parcele pod budowę domu. Sprawozdanie przyjęto do wiadomości i udzielono podziękowania za pracę ustępującemu Zarządowi. Przystąpiono do wyboru Zarządu, wybierając przewodniczącym kol. Władysława Wiechecia, zastępcę przew. kol. Wincentego Kitę, sekretarzem kol. J. Gruszeckiego, zastępcą sekretarza kol Kabarę, skarbnikiem kol. Antoniego Pyrka, zastępcą skarbnika kol. Sikorę. Zarząd kol.: Glusz, Oczko, Ćwiek Komisja Rewizyjna kol: Pajdecki, Kubiś i Leon Ćwik. Na tem zebranie zakończono.

STANISŁAWÓW. Dnia 9 września r. b. odbyło się tutaj zebranie okręgowe w obecności członków miejscowych oraz delegatów kol. Mieszkowskiego z Kałusza, kol. Gudza z Kołomyi i kol Barana ze Śniatyna. Na zgromadzeniu złożył sprawozdanie ze Zjazdu Delegatów w Warszawie kol. Terlecki, zebrani przyjęli sprawozdanie, oświadczając się jednomyślnie za rezolucjami Zjazdu. W dyskusji przemawiali koledzy: Stańczewski, Gudz, Mieszkowski i inni. W sprawach objętych uchwałami Zjazdu polecając Zarządowi Okręgowemu, przesłanie do Zarządu Głównego w Warszawie uchwał i wniosków powziętych na zebraniu. Na tym obrady zakończono.

NOWE - MIASTO (Pomorze). W ostatnich tygodniach odbyło się tutaj zebranie organizacyjne pod przewodnictwem kol. Białeckiego, na którem kol. Kopicki zreferował znaczenie organizacji, wzywając zebranych do założenia Koła Związku N. F. P. R. P. w Nowym - Mieście. Po krótkiej dyskusji uchwalono przystąpić na członków Związku, wybierając zarazem Zarząd Koła w osobach: Przewodniczący kol: Białecki, zast przewodniczącego kol. Górski, sekretarz kol. Kopicki, zastępcą sekretarza kol Meller, skarbnik kol. Turowski. Komisja Rewizyjna: kol.: Wiśniewski i Rejs. Celem rozszerzenia organizacji polecono wysyłać delegata do Lubawy celem zarganizowania tamtejszych kolegów. Hasłem „Cześć Ojczyźnie" zebranie zakończono.

KOMUNIKATY ZARZ. GŁÓWNEGO.

Kto może być członkiem Centralnego Związku N. F. P. R. P. Członkiem Związku Niższych Funkcj. Państwowych całej Rzeczypospolitej Polskiej, może i powinien być każdy niższy pracownik i pracownica, jeżeli pracuje w Urzędzie, Instytucji lub przedsiębiorstwie państwowem i pobiera płace ze Skarbu Państwa.

Ile kosztuje przystąpienie do Związku. Kto pragnie być członkiem Związku, ten płaci 3 złote wpisowego, a potem co miesiąc 1 złoty 50 groszy.

Jakie korzyści ma członek z należenia do Związku. Każdy członek Organizacji, wpłacający do Kasy Związku jednego złotego i 50 groszy na miesiąc, otrzymuje za to co miesiąc bezpłatnie gazetę zawodową, pomoc prawną w sporach, wynikłych ze stosunku służbowego i odprawę pośmiertną w kwocie 300 złotych.

Żony członków Związku mogą należeć do Związku za opłatą 3 złote wpisowe i wkładka miesięczna 50 groszy. Odprawa pośmiertna 300 złotych.

Przestroga pod adresem zalegających w płaceniu wkładek miesięcznych.

Coraz częściej w ostatnich czasach zachodzą wypadki śmierci członków, którzy zalegają z płaceniem wkładek dłużej jak trzy miesiące. W myśl przepisów statutu członek, zalegający z 3-ma wkładkami traci prawo do odprawy pośmiertnej. Zarząd Główny przestrzegając zasad powziętych na Zjeździe Delegatów, tylko w tym wypadku wypłaca odprawę pośmiertną rodzinom zmarłych członków, jeżeli księgi kasowe Zarządu Głównego nie wykazują zaległości w płaceniu wkładek, przekraczającej 3 miesiące.

Zarząd Główny zwraca przy tej sposobności uwagę kolegom przewodniczącym Okręgów i Kół, że nadsyłanie wkładek do Zarządu Głównego nie może nigdy przekraczać 3 miesięcznego okresu, gdyż w razie wypadku, jeżeli Zarząd Koła przetrzyma u siebie wkładki dłużej jak 3 miesiące — w wypadku śmierci ponosi materjalną odpowiedzialność wobec rodziny zmarłego członka i za należną odprawę staje się w takim wypadku, matetrjalnie odpowiedzialnym.

ROZWÓJ ZWIĄZKU N. F. P. R. P. W WARSZAWIE.

Nowi członkowie Centralnego Związku N. F. P. w Warszawie, którzy zgłosili przystąpienie do organizacji w czasie od dnia 1-go września do dnia 1-go października 1928 roku:

Biała Podlaska — 2, Bydgoszcz — 2, Będzin 1, Brześć nad Bugiem — 10, Dąbrowa Górnicza — 1, Delatyn — 1, Drohobycz - Górka — 3, Grybów — 2, Grudziądz — 3, Jarosław — 1, Kraków — 9, Koronowo — 2, Kościerzyna — 2, Krosno — 4, Kamień Koszyrski — 2, Kowel — 5, Lwów — 4, Lublin — 1, Łuków — 2, Modlin — 18, Nowy - Sącz — 5, Łomża — 1, Nadwórna — 1, Niepołomice — 1, Olkusz 1, Puławy — 1, Płock — 4, Poznań — 1, Przedbórz, woj. Kieleckie — 1, Przedzielnica — 5, Przasnysz — 4, Gniezno - 34, Rzeszów — 2, Rawicz — 46, Rojewo — 1, Sosnowiec — 3, Stebnik — 1, Sokołów Podlaski — 1, Siedlce — 6, Sieraków — 6, Tczew — 1, Toruń — 1, Wejcherowo — 1, Włocławek — 3, Wiśnicz — 1, Wadowice — 1, Warszawa — 30, Tarnopol — 2, Zamość — 4, Żyrardów — 1, Znin — 1, Zakopane — 1.

Razem zapisało się od dnia 1-go września do dnia 1-go października r. b. do Związku N. F. P. R. P. — 217 członków.

PODZIĘKOWANIE.

Zarząd Koła Niższych Funkcjonarjuszy Państwowych Rzplitej Polskiej w Toruniu składa serdeczne podziękowanie wszystkim uczestnikom uroczystości I-ej rocznicy poświęcenia sztandaru tutejsz. Koła, w szczególności Panu Generałowi Berneckiemu dowódcy D. O. K. VIII, p. p. Delegatom, biorącym udział w uroczystości Zarządom Kół w Chojnicach, Modlinie i Grudziądzu za nadesłane życzenia.

Zarząd Koła Związku N. F. P. R. P. w Toruniu.

NABOŻEŃSTWO ŻAŁOBNE.

Za spokój dusz ś. p. członków Związku N. F. P. R. P. odprawione będzie dnia 3-go listopada r. b. o godzinie 6-ej rano w kościele OO. Kapucynów w Krakowie nabożeństwo żałobne, na które zaprasza się członkinie i członków Związku, rodziny zmarłych i pobożną publiczność.

Zarząd Związku N. F. P. R. P. w Krakowie.

Do wszystkich Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych Województwa Lwowskiego.

W dniu 4 listopada r. b. o godzinie 2 popołudniu odbędzie się we Lwowie Zjazd Okręgowy Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych przy udziale Delegatów Zarządu Głównego z Warszawy. Obrady toczyć się będą w Sali Instytutu Technologicznego przy ul. Boularda 5 I p.

Porządek dzienny Zjazdu:

1. Otwarcie Zjazdu.

2. Odczytanie protokułu z poprzedniego Walnego Zgromadzenia.

3. Przemówienie Prezesa Zarządu Głównego kol. Wrzesińskiego.

4. Referat p. t. Postulaty Niższych Funkcjonarjuszy Państwowych do Rządu i Sejmu.

5. Sprawozdanie z działalności Zarządu Okręgowego za rok ubiegły.

6. Wybór Zarządu Okręgowego na rok 1928/29.

7. Dyskusja i wolne wnioski.

Wzywa się wszystkich kolegów do licznego udziału w Zjeździe, uczestnicy Zjazdu wezmą gremjalny udział w poświęceniu sztandaru Koła Szpitalnictwa, które odbędzie się według ogłoszonego programu.

PROGRAM

Uroczystości poświęcenia Sztandaru Koła Szpitalnictwa Związku N. F. P. R. P. w Kulparkowie

w dniu 4 listopada 1928 roku.

Godz. 8-ma rano. Zbiórka w sali Izby Technologicznej we Lwowie, ul. Boularda 5.

Godz. 9-ta rano. Nabożeństwo i poświęcenie sztandaru.

Godz. 10-ta rano. Akademja, wbijanie gwoździ, wspólna fotografja w sali Izby Technologicznej, ul. Boularda 5.

Godz. 6-ta wieczorem. Uroczyste wspólne przyjęcie.

Godz. 8-ma wieczorem. Zakończenie uroczystości. Zabawa taneczna.

UWAGA: Komitet Uroczystości poświęcenia sztandaru rozesłał zaproszenia do wszystkich Kół Centralnego Związku N. F. P. R. P., z gwoździami do sztandaru. Zarząd Koła, któryby zaproszenia nie otrzymał, zechce się po takowe zwrócić do Przewodniczącego Koła kol. Marjana Sękiewicza, Kulparków koło Lwowa (Zakład).

Redaktor: Karol Mozgała. Wydawca: Zarz. Gł. Związku Niższych Funkc. Państw. Rzplitej Pol.

Czcionkami „Naszej Drukarni", Warszawa, Sienna Nr. 15.